

UNIVERSUL LITERAR

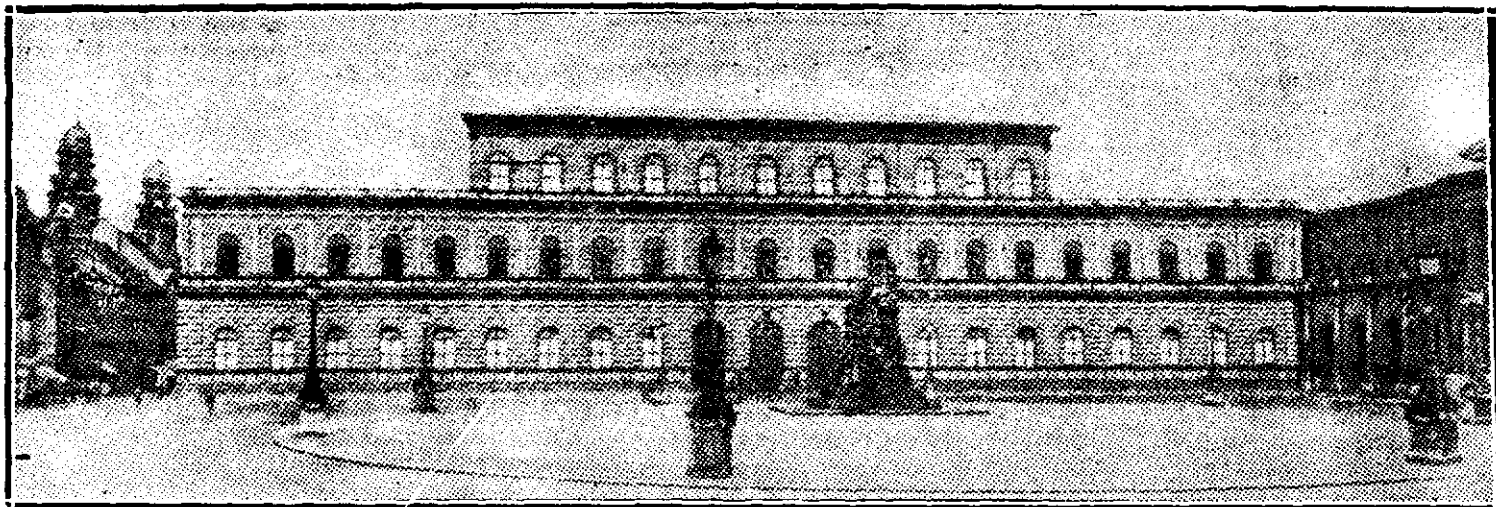
ABONAMENTUL
LEI 2,60 ANUAL
ABONAMENTELE SE FAC
NUMAI PE UN AN

COLABORATORII ACESTUI NUMAR
Alexandru Macedonski, Dr. F. Grünfeld, V. Anestin, L. Iiescu, Angela Stătescu,
Victor Bilciurescu, A. Codreanu, Titus Bărdescu, V. Vlădescu-Albești, D. I. Oprescu

ANUNCIURI
LINIA PE PAG. 7 și 8
BANI 20

Generalul Brusiloff

München. — Palatul regal

SPRE O DREPTATE LITERARĂ

de ALEXANDRU MAGEDONSKI

Cățiva dintre cei cari au păstrat dragostea frumosului au hotărât să aducă dinaintea publicului cel mare revizuirea mai multor proese literare de înaltă însemnătate sufletească și românească.

Cu privire la Ion Eliade Rădulescu, am schițat, într'un număr din *Universal* zilnic, din luna Mai a acestui an, sub titlul „Epoca Cea Mare”, activitatea neîntrecută a celui care a fost urzitul fără seamăn al limbii și al literaturii române.

Astăzi, vom vorbi despre sufletul românului dela Pind care a cîntat cu atîta farmec în omul care s'a numit Dimitrie Bolintineanu, și pe care, păcătoasele curente ce s'au ivit dupe moartea lui, au cîntat — ea și pe Eliade de altminteri — să-l desființeze, și să-l scoată din Pantheonul român.

Din fericire cei cari hotărăse în materie poetică, nu sunt — ea și în alte multe privințe — criticii. Cei mulți singuri — și oricî de disprețuiți ar fi ei — cunoscuse nu numai pe poeți — dar și pe orice alți oameni cu adevărat mari. Vom spune chiar, cu acest prilej, că fariseii și cărturarii n'au nici o cădere — ori căt de învățați ar fi — să-și substituie starea lor sufletească celei a poetului, cercîndu-se ș'o înăbușească; să dea îndrumări avânturilor, să discece sau să analizeze o poezie.

Poezia este schițtoare Dumnezeiască, și diploma ce te face profesor ca să înveți pe copii gramatica în școală nu îți dă dreptul să te atingi de ea. Ca să vorbești de o poezie, sau despre poezie, trebuie nu numai să pricepi pe cea d'întîiu, și mai ales ș'o simți, dar trebuie, să știi și ce este poezia în general, să fii pătruns de esența ei. Poezia, prin urmare, nici nu e nimicită, nici nu e sporită prin argumentare critică. Ea place, sau nu place, și aceasta e tot, iar vii în vezi vor rămănea atât Bolintineanu, cât și alții, în ciuda isbirilor ce li s'au adus prin tipar, pe când, cei pe cari reclama s'a ostent să-i trîmbițeze, nu vor avea altă valoare de căt cea care stă în raport cu lașitatea mai mult sau mai puțin stăruitoare a obștei cititorilor față cu faulele și obrăznicia reclamelor.

Criticii au dreptul să vorbească de limbă și de formă, dar și aci se cer cunotșinți mari, nepărtinire și cumpătate, și — slavă Domnului — rar găsim la noi asemenea baruceni de oameni.

Aceste sunt cuvinte pentru cari nădăjduese că cei cari mă vor citi, vor începe să-și dea seama că bărbăția pe care sunt dator să o câștige este cea de a-și forma opinia lor prin ei înșiși, iar nici decum prin cele spuse despre o scriere de d. Maiorescu, sau de d. Gherea, — sau și

de alții — ori căt de bine situați ar fi în dragostea sau în respectul public.

Nu penru că o parte a criticii noastre a binevoit să sprijinească unele scrierile mele literare, ele au căștigat în valoare. Ele au rămas ce erau mai înainte de această sprijinire, și au rămas aceleași nu numai în sine, dar și pentru cititorii cari au fost destul de luminați și de simțitori — destul de viteji — spre a nu se întreba decât pe ei asupra valorii lor. Și tot astfel, dupe cum valoarea acestor scrieri nu s'a mărit prin criticile binevoitoare, ea n'a fost scăzută prin cele cari le-a tăgăduit-o, în parte, sau cu desăvârșire.

Frumosul n'are nevoie de admiratori ca să rămână ce este, și poezia și urătul nu pierde cea mai mică parte din caracterul lor, oricâte cărți s'ar scrie despre ele de cei mai cu vază esteți ai lumii.

Publicul nu e prost, cu oricât dispreț l'ar acoperi unii și alții, sau mica și marea gazetărie.

Nici vorbă că se zăpăcește un moment, și că, dacă profesorii din școale intră și ei în horă, dan naștere la generațiuni ce sunt niște biete stărpituri, ce și-au abdicat simțirile și judecata lor proprie în mâinile unor nemernici cari i-au făcut la fel cu ei.

Dar timpul își urmează drumul, și lumina și adevărul — dreptatea — și-l urmează cu el.

Așa s'a întâmplat și cu Bolintineanu, și în curînd românismul întreg va reazeza pe un glorios tron strălucita lui umbră.

Este neîndoios că limba lui, față cu limba noastră de astăzi, este slabă. Dar ea este mai puțin slabă — o, mult mai puțin! — decât a unor scriitori de versuri cari sunt considerați — astăzi — ca meșteri ai ei. Alecsandri, el însuși, n'avea o limbă mai corectă în epoca în care a trăit și a scris Bolintineanu. Alecsandri însă are norocul să-i supraviețuiască, și el mai fericit inspirat decât un poet posterior lui Bolintineanu și lui, se menține în calea cea mare a unei limbi literare și curat românești, și nu evoluează spre dialectul românesc al județului său de naștere. Mai mult: nu scrie nici chiar moldovenește, iar prin aceasta, rămâne, ca și Bolintineanu, poet al românismului.

Se va recunoaște, fiindcă adevărul și este astfel, ca diminutivele sunt la Bolintineanu în mare număr. Dar același lucru se întâmplă și lui Alecsandri — în Doine mai cu seamă. Sufletele într'u câțva primitive, atât Bolintineanu cât și Alecsandri sunt prea aproape înăruiri de duioșia graiului țărănesc. Corbul, se face la Alecsandri, corbișor; perumbelul, aluneacă, tot la el, spre porumbiță și porumbică; iar, la Bolintineanu, garofiță, mîtitel, liliță, se țin de mână, ca și la Alecsandri al Doinelor și altor poezii. Totul, la acești doi nepieritori poeți, e tînar ca și țara, și dragălaș, sau inclinat spre vitejie, ca și începutul României noi.

Nici unul din ei nu înfrumusețea-

ză însă limba cu forme incorecte ca: mi's, is, sau coșcovi, brață, laițicidă, opaif, păhară, hotară.

Tot sufletul lui Bolintineanu este soare, duioșie și patriotism. Poet mai mare n'a avut nici o altă țară. La el, imaginea, e totdeauna simplă dar strălucită, și exprimarea, puternică:

„Pe un vîrf de munte stă Mihai
la masă
„Și pe dalba-i mână fruntea i se lasă
„Stă Mihai la masă printe căpitani
„Și rechemă dulce tinerii săi ani”

„In creierul Carpaților
„Mergînd un ceas mai bine
„Vezi templul Pacinașilor
„Ce cade în ruine.

„O flacăre misterică
„Dă palida-i lumină
„Iar stâlpii din biserică
„Păreau că se închină”.

„Pe o stîncă neagră, într'un vechiu
castel
„Unde curge'n vale un riu mititel
„Plînge și suspină tînașă Domnișă
„Blînda și suavă ca o garofiță.
„Căci în bătălie soțul ei iubit
„A plecat cu oastea și n'a mai venit”.

„Tară dulce și frumoasă
„Eu te las, patria mea,
„Eu mă duc, fii sănătoasă —
„Nu știu când te-oi mai vedea.

„Măine va veni străinul
„Să te prade, țara mea,
„Măine îți vor smulge așul
„Măine te-or tugenanchia.

„Și tu n'ei nici mîngăierea
„Apărîndu-te, să mori,
„Ei ți-au degradat durerea,
„Și mormîntu-ți n'are flori”.

„Ca un glob de aur”; — Mihnea
„Încălecă, calul său treapadă, fuge
„ca vîntul; — Nu vâ urez viață,
„căpitani mei, din potrivă moarte,
„iată ce vâ cei”, sunt frînturi de
versuri și versuri ce dovedese măreția
lui ca poet. Ele, în ciuda criticii, sunt
în toate inimile. Căci, după cum s'a spus,
advocatismul în literatură nu câștigă
nici un proces. Publicul, este ce este el:
lasă cărțile și revistele să spună ce
voiesc, și oamenii cu bun simț ce-l
întocmesc dau din umeri sau fac haz
când li se recomandă, în limbă și în
forma lui Macedonsky, o altă limbă și
o altă formă pe care ei singuri n'o
întrebuințează.

Nici eu, scriind acestea nu mă voi face
prin urmare avocatul acestui atât de
mare poet care s'a numit Dimitrie
Bolintineanu; mă voi revolta numai în
potriva pitișoilor vremii pentru cari el
nici nu există, și în potriva batjocorii ce
se aduce de unii editori cari îl terfelesc
prin chiar prefațele ce însoțesc
scrierile lui, și pe cari le pun

PRIMUL SBOR

Motor-petit camarazilor mici.

*In zarea nesfîrșită adie vîntul lin,
Răcoarea diminetei îți farmecă simțirea
Și 'n pacea asta dulce, în aerul senin,
Porni aeroplanul sfîdînd nemărginirea.*

*Porni aeroplanul cu zgomol de helice
Și 'n urma lui orașul întreg dispăre- ușor;
Porni ca o nălucă în timp ce noi în zbor,
Plutim spre altă lume cu zările factice.*

*O, ce frumoasă-i firea, ce mîndră e și cum
Te 'ndeamnă tot mai aprig să te avânși mai sus,
Mai sus spre ceru-albastru, căci totu-i vis acum,
Și veșnic înălțimea te farmecă nespūs...*

*Și 'n drumu-acesta jalnic, mureș, triumfător,
Când fuge câmpul verde și-orașele pe rînd,
Ași vrea să trec o clipă, peste Carpați în sbor,
Să văd Ardealul mîndru, pămîntu-acesta blind,
Spre care ne tot poartă supremul nostru gînd.*

Sublocot. Titus Bărdescu
din aviație

totuși în vânzare, spre a trage foloase din ele.

Cât despre el, despre poet când un om a stărnit ca dănsul nu numai admirațiunea celor mai mari români din timpul său, ci și pe a francezilor și englezilor; când a inspirat unui artist ca Aman tablouri de pictură nepieritoare; când „Florile Bosforului”, ce au fost tipărite în Paris sub titlul de: „Brises D'Orient”, și ce, cu toate că slab traduse, și cu toate că aveau să lupte cu „Les Orientales” ale lui Victor Hugo, și-au păstrat farmecul nespuse; când, poezia lui, și numai a lui, a făcut să treacă prin inimi fiarii de vitejie cari au pregătit Plevna, independența și regatul; când, romanul lui, Elena, a smuls lacrimi, și le smulge poate încă; când, în sfârșit, mama lui Ștefan cel Mare, ea însăși, n'a primit viața nemuririi în simțirile obștei românești decât prin o poezie a lui, — este o crimă bulgărească a i se tăgăni genialitatea.

Mulțumirile noastre — și, onoare lor pentru aceasta — Pan făcând, e adevărat, suflet din sufletul lor. Ele îi zic versurile fără să mai știe chiar de cine sunt. I le zic și i le păstrează în inimi cu sfîntenie, iar în chipul acesta, Bolintineanu a trecut în poezia populară. Răzbușunare și glorie mai mare nu se poate. Alții, au luat dela popor; el a dat poporului.

Pentru ca poezia lui să fie cuprinsă în întregime, se cuvine ca ea să fie citită. Multe descoperiri vor face în ea generațiunile noi. Ele își vor da seama, între altele, și vor rămănea cu totul mirate, că cel care a înzestrat poezia română cu o mai mare varietate de forme, a fost tocmai el, și că, însăși limba lui, a înăvuit adesea literatura noastră cu termeni ce au prins, și cu construcțiuni fericite...

De-o fi să mor

De-o fi să mor în primăvară
Săditi pe groapă-mi albe flori;
Pe ele rouă 'n faptul zilei
Să-mi pară lacrimi de surori.

De-o fi să mor când pică frunza
Și rândunele pleacă 'n stol,
Să nu lăsați vre-un pom aproape
Că m'ar darea de laș și gol.

De mila mea doar luna, noaptea,
Să plângă lacrimi de scântei.
Să-mi pară sălciiile 'n floare
Și plopii tineri, pe alei.

Ana Codreanu

CRONICA MEDICALĂ

Morfinomania

Ne vom ocupa în această cronică mai mult de mijloacele de a înlătura această manie, acest obicei nesocotit, de a întrebuinta peste măsură morfina, narcoticul sau adormitorul conștiinței omenestii.

Se deosebesc, cu drept cuvînt, două feluri de morfinomani: întâi, sunt morfinomanii nenorociți, cari din pricina unei boli dureroase au fost nevoiți să facă mereu uz de morfină; al doilea, sunt morfinomani cari au fost conduși prin patimă să se folosească de multă morfină și în această categorie intră degenerații.

Amîndouă felurile de morfinomani se pot vindeca, dar pe cînd la cei din întâia categorie vindecarea poate să rămîna definitivă, statornică, la acei din a doua categorie vindecarea e trecătoare și răul, obiceiul urît, mania, se întoarce cu înlesnire. Se împlină adesea că morfinomania de nevoie, a feluritor bolnavi să nu fie decît o cauză ocazională, care a deșteptat predispozițiunea maniacă, ceea-ce a făcut de unii medici să ridice ori ce barieră între morfinomanii de nevoie și între acei de patimă, pătimașii morfinei, cari nu mai pot trăi fără otrava ce poartă numele zeului somnului. **Morfen.**

Pentru bolnavi de cancer, de tabes, de nevralgii învechite, de crize dureroase, înspăimîntătoare morfinomania e de scuzat, de îngăduit căci altmîntrelea ce s'ar face suferinziile acestia cu suferințele lor, ce par a nu mai lua sfîrșit? Pentru toți acești nenorociți morfina e o scăpare, o ușurare, o mîngiere, un mare bine.

Căutînd a vindeca morfinomania trebuie să avem în vedere, pe de parte de a înlătura cu desăvîrșire morfina și de altă parte de a combate accidentele cari rezultă din abținerea, din desobisnuierea narcoticului, din demorfinizare.

Tratamentul morfinomaniei cere în mod imperios izolarea bolnavului, a morfinomanului, într-o casă de sănătate, într-un sanatoriu, spre a-l sustrage med.ului său inconjurător, adeseori vătămător și sore a-i putea da îngrijiri imediate, îndestulătoare și raționale. În același timp se va supraveghea starea generală a bolnavului, se va constata starea inimii și a rinichilor, punîndu-l în cele mai bune condițiuni de rezistență și preparînd toate căile de eliminare ale toxicului narcotic.

În vederea aceasta, trebuie să crătam pe morfinoman de ori ce preo-

cupare intelectuală și morală, de ori ce oboseală corporală, povățuindu-l, totuși să facă mișcări regulate, exerciții moderate la aer curat, proaspăt, în libertate, la umbră.

Îhrana cu lapte e foarte folositoare atât stomacului cât și rinichiului, în deosebire atinse la morfinomani; cu încetul se adaugă ouă moi, carne friptă, fripturi ușoare, legume, smîntînă, prăjituri. Dobîndindu-se o întremare și o creștere a greutatei corpului, se poate purcede fără primejdie la demorfinizare. Ori ce altă intoxicațiune, ori ce alt abuz, cu alcool, cafea, cocaină, sparteină, se va înceta, se va suprima deodată, fără nici o întîrziere.

Nu vom uita nici de îngrijirea psihică, de tratamentul sufletesc, lăsînd bolnavul în neștiința totală de dozele reale de morfină, ce i se mai injectează, spre a-l distra de neplăcerile ce le simte prin încetarea abuzului de morfină.

Sunt mai multe metode de a desobisnui pe maniacii morfinei de otrava lor adormitoare, liniștitoare, dar nimicioare.

Cea mai veche și cea mai bună metodă este cea a încetării treptate de a lua morfina, se taie în liecare zi o mică cantitate de doză ce s'a injectat în ajunul zilei. Singurul neajuns al acestei metode este că durata tratamentului demorfinizator este prea lungă la morfinomanii cei mari și apoi faptul că toți sunt fără putere și fără poftă de mîncare e cite odată foarte îngrijitor.

Altă metodă este cea a încetării brusce, de a tăia deodată cu obișnuița de a lua morfina. Bolnavii suferă astfel mai puțin timp, dar îi expune la accidente de slăbiciunea inimii, care poate fi fatală sau la accidente nervoase foarte violente. Trebuie de păzit pe acei cari mai suferă de rinichi, inimă și arterioscleroză, cari nu se împacă cu încetarea imediată, totală, a rațiunii obișnuite, zilnice, de otravă.

Dacă metoda prin încetarea treptată este citeodată rea, apoi metoda prin încetarea repede, bruscă e departe de a fi totdeauna bună, e citeodată extrem de primejdioasă. Cînd accidente ivite par a fi repede omorîtoare, supravegherea trebuie să fie strînsă și stranică și să fim gata de a restitui maniacilor ceea ce le lipsește: morfina lor obișnuită, practicînd asupra lor o injecțiune salvatoare de morfină.

Spre a împedece neajunsurile unei metode și primejdiile celeilalte s'a propus o metodă mijlocie, metoda suprimării repezi. Ea se urmează astfel: după ce s'a pus bolnavul într-o stare de a suporta demorfinizarea, se opreste în prima zi jumătate din cîtîmca sa obișnuită; rămînem la această doză micșorată citeva zile, reducerea se face pe socoteala dozelor de dimineață și de peste zi, spre a se păstra pe cit e cu puțință somnul și pofta de mîncare. Cînd cele dintîi semne de abținere s'au risipit, se mai reduce cu jumătate cîtîmca de morfină și se ajunge astfel la suprimarea desăvîrșită. În 8—10 zile la morfinomanii cei mari, în 6—8 zile la cei mici.

În timpul demorfinizării se va da bolnavului de băut o cantitate mare de apă alcalină, conținînd bicarbonat de sodă, ca să neutralizeze secrețiunile abundente, foarte acide, cari se formează în stomac și produc vîrșături, dureri, diaree.

În tot timpul tratamentului, morfinomanul va sta în pat, i se va susține moralul cu vorbe bune, cu pilde încurajatoare, cu speranțe frumoase, asigurîndu-l că totul e trecător și că accidente ce le suferă nu-i vor lăsa de loc urme rele.

Băile căldute sunt foarte liniștitoare și dătătoare de putere, deasemenea masajul, fricțiunile ușoare, sticle cu apă ferbinte: hrana să fie întăritoare, bună, gustoasă și variată, ea se va da în cîtîmi mici, dar la intervale mai apropiate; injecțiile cu ser artificial ajută la spălarea și curățirea stîngelui, înlesnind și trecerea udului.

Bolnavul trebuie supravegheat de regulă un timp oarecare, dela 6 săptămîni pînă la două luni, vindecarea e totală cînd somnul s'a întors, cînd pofta de mîncare e bine simțită, cînd plăcerile sexuale sunt căutate; numai atunci se poate reda celorlămăduși libertatea lor, sfătuiindu-i să călătorească citeva timp și apoi să-și reia ocupațiunile lor, mai urmînd din cînd în cînd cu o cură de băi reci și hidroterapie sistematică.

Doctorul F. Grunfeld

CÂNTEC

La Popas

Umple-mi pînă sus paharul
Vreau să fie plin,
Să-mi tînc în el amarul
Din al vieții chin.

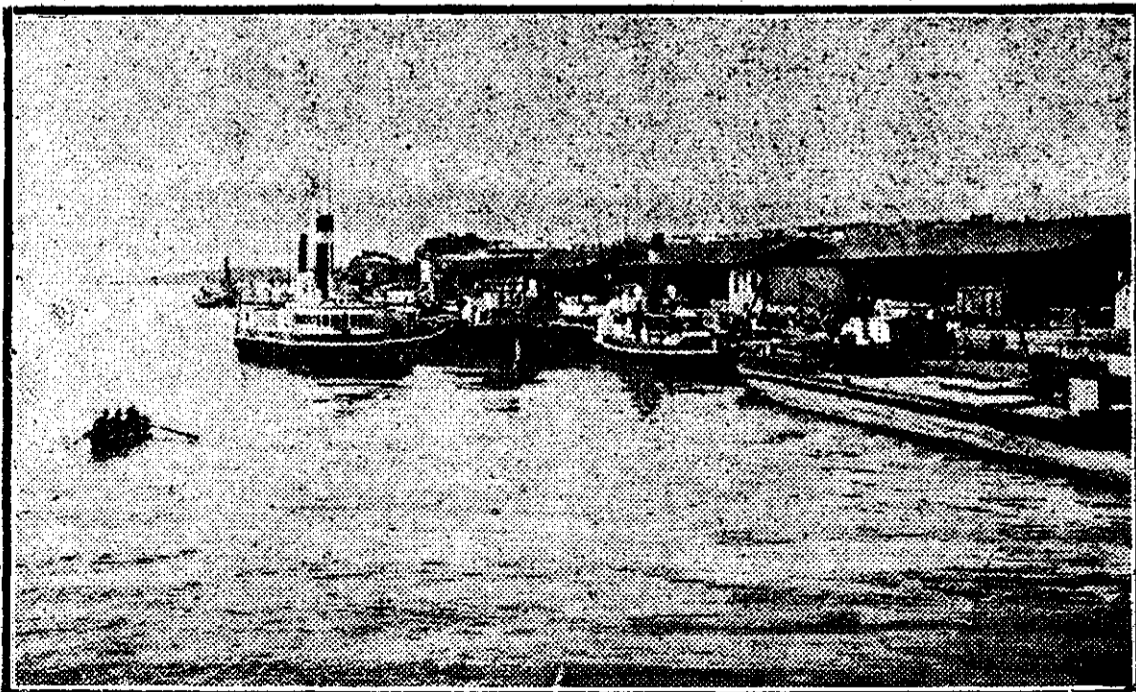
C'am iubit și eu odată
Pe la noi prin sat,
Am iubit, o mîndră fată,
Cu gînd prea curat.

Dar de-atunci, pribeag de-apururi
Singur am rămas,
Rătăcind mereu pe drumuri
Fără de popas.

Mi-am oprit acum la tine
Însă pașii mei
Căci ai ochi ce cat spre mine
Frumoși ca ș'ai ei.

Umple-mi pînă sus paharul
Tie și-l tîncin!
Lîngă tine azi amarul
Îl tînc în vin!...

L Cucu-Freamăt

Galați. — Portul

A apărut:

Getta

roman sentimental
de V. MESTUGEAN
Prețul 1,50 — Editura librăriei Steinberg

O infirmieră rusă

— Amintiri de pe cîmpul de bătăe din Galilia —

D-na Maria Spera Metelef, care prin devotamentul ei și-a câștigat dreptul să poarte decorațiunea de război „St. Gheorghe” și a destăinuit ziarului parizian „Le Matin” amintirile retragerii din Galilia. A făcut campanie ca soră de caritate, însoțind trupele prin toate pericolele la cari au fost expuse. Un suflet compătimitor și eroic se desvăluie în povestirea ei, sufletul care imprimă urme luminoase pe frumosul și simpaticul ei chip, reproducut aici.

Iată povestirea sorii de caritate Metelef:

„Plec cu toată inima. Dumnezeu să fie cu mine. Jur să dan fratilor mei tot ajutorul care-mi va sta în putință. Nu mă voi teme de nici o primejdie: nici de molimă, nici de tîni, nici de bombe, nici de lipsuri, nici de moarte. Jur să îngrijesc cu luare aminte rănile corpului și să deschid la lumina cerului sufletul murizilor.

„Astfel e jurămîntul pe care l'am făcut, într-o zi din Decembrie 1914, în biserica „St. Nicolae” la Moscova. Femeile ruse cari vor să se devoteze, în timp de război, au dreptul, după ce au făcut studiile și practica necesară, să se angajeze cu solemnitate. Din momentul acesta devin surori de caritate pe tot timpul cît ține războiul. Se duc să adune pe răniți de pe cîmpul de bătăe și împărtășesc viața soldaților. Dacă și îndeplinesc cu vrednicie datoria, au dreptul să poarte decorațiunile vitejilor. Dacă nu și fac datoria, sunt scoase din rânduri, publicându-le numele și retrăgându-le autorizațiunea de a purta Crucea roșie.

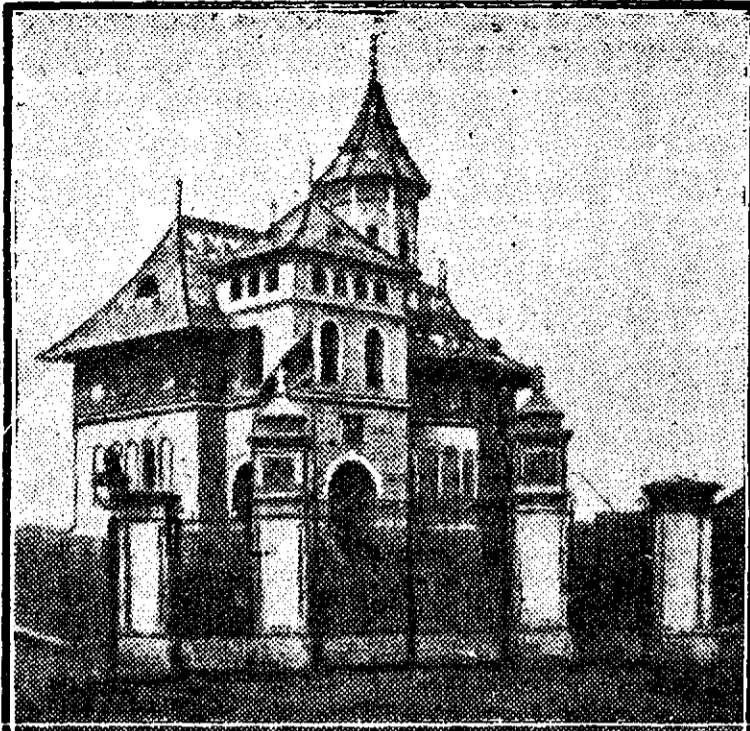
„La începutul lui Ianuarie mă îmbrăcai cu bluza de pînză cenușie pe care o purtăm și iarna, cu iacheta de piele, mă încălțai cu cîșme mari și plecai din Lemberg ca să ajung la satul Pilzno, lângă Tarnov, unde generalul Radco Dimitrieff își avea statul major.

„Generalul, veni a doua zi, în surterana unde se aflăm, să ne aducă, după vechiul obicei, piine neagră și solnița cu sare. Mic de statură, îndesat, cu ochii vii, vorbind puțin, avea asupra oamenilor săi un mare ascendent.

„Armata a treia, pe care o comanda Radco Dimitrieff, a fost trimisă la un post de onoare. În avangarda extremă care ocupa satul Mesz-Laborez, diccolo de tunelul muntelui Lupcof. Eram plini de bucurie. Soldații, cu misticismul lor naiv, ne ziceau:

— „Cum n'o să fim noi biruitori? Inamicii noștri se luptă urlînd, iar noi ne ducem la bătăe cîntînd!

„Înaintînd, deterăm peste cadavre austriace, grămădite pe pămînt. În fiecare zi, cîrduim de dezertori veneau să se predea. În fata taberii

SUCEAVA. — Biserica Mirăușilor

Pe valuri învrăjbite

Pe valuri învrăjbite ași vrea să mai plutesc,
Să văd talazuri albe cum spumegă și cresc,
S'ascult — sub bolți albastre ce-ai dea taine nchid —
Ce-mi spune unda mării în graiul ei perfid.
O frunză între două nemărginiri să fu,
Zăbranic fic-mi cerul iar marea un sicriu. —
Rostogolii de valuri spre funduri de mărgean
Să nu mai știe nimeni de sufletul meu van.
Ci numai tu, iubito, de-ți vei aduce-aminte
Că ți-am trecut prin viață un basm fără cuvinte.
Veni-vei, poate, seara, cu ochii tăi adânci,
Să vezi cum albe valuri se sparg de negre stînci,
Și poate că, la brațul vreunui nobil fante,
Vei asculta confuză un cântec în andante
Și, alungînd din minte-ți atâtea gânduri stranii,
Zămbi-vei amintindu-ți ce repede trec anii!...
Aci pe fărîmii mării, visarăm împreună
Cu baroa pe talazuri, spre răsărit de lună,
Și ai fi vrut departe să ne tot poarte valul
Căci poate-acolo 'n zare, departe-i idealul...
Iti mai aduci aminte? În serile acele.
Visam două singuratari... Jos nimfele, sus stele.
Dar nu! Spre-amurgul vieții tu încă nu te 'ndrepti,
Vedenia iubirii și azi tu o aștepti.
Ești tîdnără, frumoasă, cu ochii iar profunzi,
Enigma fericirii acum aj s'o pătrunzi.
Să nu te 'ntrebi ce este în jocul întîmplării:
E-aceiasi amăgire ca și în fundul mării:
Plutește liniștită în viață ca pe mare,
Zămbește încrezătoare spre-al visului tău soare,
Și nu privi în urmă, și nu privi 'nainte; —
Trăiește-ți clipa vieții puternic și fierbinte
Căci poate clipă aceea e numai pentru azi
Și — cine știe?... măne în ce noian să cazi...
Nu-ți pese! Viața-i mare de lacrimi și zămbire,
Tu sorbi din ea puternic un secol de iubire
Ca să trăiești un secol în clipa de acum
Căci nimeni nu ne-o plînge când ne-om preface 'n scrum
Iubind nebun se naște furtună din furtună
Și-astfel slujești natura în cursa ei nebună.

Leontina Iliescu

noastre era o coastă de munte, albă de zăpada căzută pe ea. Uneori zăpada se întuneca deodată de șirurile de soldați inamici cari alergau să se dea prizonieri.

„Eram bombardati, dar nu prea violent. Pe noi însă începuse să ne îngrijească lipsa de munitiuni. Auzeam pe ofiterii de artilerie zicînd în glumă:

— „Mă dat cincii ghiulele să am pentru ziua de mâine, recomandîndu-mi să fac economie.

„Pe la sfîrșitul lui Aprilie svonuri sinistre începură să circule: germanii, conduși de Mackensen, înaintaseră pînă la Gorlita, pe Dunăeț. Armata noastră era aproape tăiată în

doi. Într-o zi ni se spusese că trebuia să ne retragem și să ridicăm tabăra în două ore; era ziua de 2 Mai și ne aflam la Volia-Misova.

Părerile de rău ale oamenilor noștri te mișcau. Ingenuchiati înaintea ofiterilor le zicea:

— „Lăsați-ne să-i batem cu pietre, cu ciomege, cu pumnii, dacă nu vom mai avea gloante cu cari să-i omorîm!

„Trebuia să străbatem Carpații în dărăt, și retragerea fu îngrozitoare. De pe înălțimile pe cari se afla, inamicul ne bombarda mereu. În trăsurile noastre albe, în cari e loc pentru 6 răniți, era o îngrămădire de corpuri sfîșiate. Alți răniți mergeau

pe jos, silindurse să se ție cu mîinele de roți. Uneori, trăsuri, oameni și cai cădeau în prăpăstii, și trebuia să ne urmăm drumul fără zăbavă, goniți de dușmani. Surorile de caritate mergeam pe jos, cedînd caii bolnavilor.

„Cînd ajunserăm lângă San, făcuserăm cunoștință cu cruzimea germană. Mi-aduc ainte că într-o noapte, la Molodici, mi s'a dat ordin să mă duc să iau niște răniti rămasi în tranșea. Plecai cu un soldat și cu trăsura mea. Ca să ne ferim de drumul pe care-l mătura artileria cu ghiulelele, o luaram prin băltoace. În fiecare moment stam să ne înămoliim. Răniții zăceau pe pămîntul scurberat de bombe; era un adutant cu picioarele rupte și un popă cu dintecile sparte. Nu se plîngeau, pentru că rușii nu se plîng niciodată. În fata morții au numai o frază:

— „Facă-se voia Domnului!

„Ridicaram pe nenorociti în trăsura și începurăm iarăși îndărăt drumul teribil, prin gropi și prin băltoace. Era întuneric beznă. Deodată un fulger scăpără, luîndu-ne vîzului: proiectoarele germane cercetau cîmpul de bătăe. Ne descoperi. Vreme de două ceasuri umblaram cotind, ca să nu fim nemeriti de bombele lor. Trăsura mea albă, însemnată cu cruce roșie, fu ținta focului sălbatic al bateriilor inamice. Bombele cădeau sgomotoase în prejurul nostru.

„Cînd se lumină de ziuă, intraram în tabără: popa murise.

„Mi-aduc aminte de un infirmier bătrîn, un tîran care ne însoțea pretutindeni. Blînd și ngăduitor, cînn i se aduceau nemți răniți, nu știa cum să-i mai mîngie. Ii îngrijia cu milă, zicîndu-le:

— „Liniștește-te, nu te mai vîita, porumbelule; o să te faci bine căci ai încăput pe mîini bune, ș'o să te întorci acasă să-ți vezi nevasta și copiii.

„Dar îndată ce răniții, înfășat și potolit, era întins în ambulanță, atunci indignarea și mînia îi umplea sufletul milos.

— „Ești un ticălos, neamțu dracului — urla: — vrei să omori pe frații noștri cari nu ți-au făcut nici un rău. Dumnezeu o să te pedesească ș, după ce ai muri, iadul o să aibă parte de tine!

Așa își sfîrșicia vorba lui bătrînul, dar numai după ce isprăvea de a-i da conștiințios toate îngrijirile cerute de starea în care se afla”.

EPIGRAME

Unui călăreț

Frumos și calul dar și tu!
Încît când treci pe el călare
Și-ai: ce debitor frumos!
Mă 'ntreb în totdeauna: care?

Unui farsos

Bine a-i botezat-o farsă,
Fiindcă face să reiasă
Ori de câte ori se joacă,
Că e farsă pentru casă.

Unui primar aperitivist

Bine trebuie să stați,
Dacă cel ce desemnați
Primul cetățean din urbe,
Merge descriînd la curbe!

Aristofea

Ca să devii pensionară
C'o pensie chiar de ocară,
Ce trebuia să fii ce-ai fost:
A noastră mai de seamă artistă?
Puteai să fii telefonistă,
Sau și mai prost!

Unui sacagiu bețiv

Rdsul de om cînd se ține,
De el nimeni nu'l mai scapă,
Pilda, vezi-o chiar la tine:
Tu și... negustor de apă!

Victor Bileiurescu

Conflictul dintre Statele-Unite și Mexic

Generalul mexican GARRANZA

Hoinărind prin țară

Galati¹⁾

Cel puțin, dacă suntem nevoiți să omoăm animalele și să le mâncăm, să întrebuițăm oarecare estetică. Până și pe câmpul de război se întrebuițează arta, de ce oare să nu se întrebuițeze la un abator?

În adevăr, abatorul cel nou din Galați, care nu va începe să funcționeze decât după ce se va dezorganiza abatorul european, e întocmit după toate regulile artei. D. Călinescu, directorul abatorului, îmi spune că nu există în toată țara o instalație mai sistematică.

Curtea e imensă; în mijloc, trei clădiri mai principale: una pentru vitele mari, alta pentru oi și a treia pentru porci. Mai sunt apoi și alte săli, în clădiri separate, cum și o casă de locuit.

Mi-ar fi greu să intru în amănunte pentru fiecare sală, tot ce pot să spun, e că s'au luat toate măsurile pentru ca executarea să se facă repede, elegant (!), cu multă curățenie. S'a făcut apel la tot ce s'a inventat în privința aceasta în alte țări.

Dar, directorul a ținut să-mi arate și o avere a sa. Nu e de mirare ca un medic veterinar să fie și avicultor. Dacă prietenul Begnescu e agricultor, d. Călinescu e avicultor, adică se ocupă cu creșterea sistematică a păsărilor de curte.

În adevăr, chiar dacă nu ești de cât un simplu amator de ciorbă de găină și friptură de pui, tot te va interesa o crescătorie de pasări. Știam din articolele pe cari d. N. Abramescu, cunoscut avicultor, le-a publicat în „Ziarul Științelor populare”, despre diferite rase de găini, rațe, găște, etc. De astădată mi-a fost dat să le văd cu ochii mei.

Ce s'ar mira vechile gospodine, cari aveau în curțile lor nenumerate păsări obișnuite, să fi privit doar câteva clipe frumoasele rase de pasări ale d-lui Călinescu.

Bine înțeles, așa cum e moda la pasări, bărbații sunt cei mai chipeși și mai frumoși. Frumusețea nu-i costă însă nimic pe ei, ei numai pe proprietar, care știe ce să le dea să mănânce. Imi închipui însă că un avicultor cheltuește o întreagă avere pe fiecare an, numai pe hrana păsărilor.

Pe când însă admiram cocoșii și găinile, iată că privirea mi-e atrasă spre sud-vest. De-asupra orizontului era un nor eliptic foarte curios, așa cum n'am mai văzut. Partea de jos a norului se afla cam la vre-o 15 grade de-asupra orizontului, diametrul cel mic să fi avut vre-o 25 de grade, iar cel mare vre-o 40. Lucru curios, norul acesta, care avea toate

înfrățirile norilor de grindină, avea o mișcare foarte ciudată, marginile, dar numai marginile, se învârtteau, ba încă repede. Norul în întregime, se ridica spre zenit, dar relativ încet. Abia după vre-un sfert de oră, am observat sporirea ințelei.

Se deslănțui un vânt nebun și începuseră să căză piatra, care nu era mult mai mare decât alunele. Pășările ce se aflau afară au scăpat nevătămate, grindina nu a ținut decât vre-o 2—3 minute. Numai decât s'a arătat soarele, a mai plouat puțin și reprezentanța meteorologică s'a isprăvit.

Nu știam însă ce s'a întâmplat în oraș. Prin dreptul abatorului nu trecuse decât marginea norului; de-alungul străzii Domnească, însă, trecuse mijlocul norului.

Când plecaseră din oraș, tocmai admirasem teii de pe acel bulevard, teii cari peste 2—3 zile trebuiau să fie toți în floare.

Când ne-am întors, ne-a fost dat să vedem urmările unui adevărat dezastru. Deși trecuse mai mult de o oră, grindina nu se topise încă; în multe locuri sta îngrămădită. Frunzele și florile frumoșilor teii fusese tăiate în neenumerate bucăți. Apa ce însoțise grindina fusese așa de mare, în cât acoperise ambele trottoare și retrăgându-se, lăsase noroi de o palmă. Nu mi-era milă de ghetetele pietonilor, ci de bietii teii, cari se munciseră atâtea luni, ca să dobândească acele minunate flori, și cari își vedeau acum opera lor distrusă.

Până seară am aflat de multe pagube făcute grădiniilor, zarzavaturilor. Și știți că în Galați nu e casă fără grădină. E în acest oraș ceva patriarhal, o atmosferă de liniște, pe care nu o găsești nici în orașele.

Nu mă înduram să plec de acolo; dar n'ar mai exista frumosul, dacă omul ar rămâne locului. Am fugit a doua zi dis de dimineață, cu un tren ce se grăbea să ajungă în Babilonul peninsulei balcanice.

Victor Anestin.

CRONICA FEMENINĂ

Pieptănătura

Predispoziția înăscută pentru „sic” a românelor, talentul lor artistic de a se îmbrăca, este în viu contrast cu atitudinile femeii germane. Pe cînd particularitățile rasei germane se manifestă în picioarele și mâinile mari și în formele masive, picioarele și mersul femeii române, îmbrăcămîntea cu gust, liniile ritmice, ținuta grațioasă, peptănătura armonioasă, toate acestea ne dau un întreg artistic și delicios.

Pieptănătura se schimbă deodată cu moda. După fustele strîmte, înlocuite cu fustele-clopot, s'au ivit linii mari, largi, bogate. Femeia română își schimbă pieptănătura deodată cu variația modei, și foarte bine face, fiindcă nu este un aspect mai comic de cît alături de rochia largă de astăzi, părul pieptănat peste urechi, care face impresia ridicolului, să porți joben la costum național.

Alegerea liberă a formelor, este meșteșugul de a ști scoate în relief liniile frumoase. Nu-i așa că pantoful alb arată piciorul mai mare decît cel negru? Tot așa și pieptănătura. Este mult mai avantajoasă aceea care lasă fața liberă, scoate la iveală liniile feței, acoperite cu părul lins de pe urechi, a modei vechi.

Gustul grecilor, în pieptănătura lor clasică este recunoscut și astăzi. Dacă privim cu atențiune părul sucit „à la Greque”, observăm liniile armonizate cu corpul învălit în haina albă largă, și vom constata că atît pieptănătura cît și haina validează la perfecție liniile plastice ale formelor.

Femeile vechi Cartagineze și-au tăiat părul și l'au dăruit bărbaților pentru ca să facă din ei sfoci necesare în campanie. Tehnica modernă nu cere asemenea jertfe. Astfel nici patricismul femeilor de azi nu este în divergență cu pieptănăturile moderne, artistice, la femeia română, al cărei gust se arată și aci ca și la „sic”. E din îmbrăcămînte.

Toate femeile mari ale istoriei, în deosebi cele de moravuri ușoare, artiste dela teatre, au fost meștere în aranjarea pieptănăturilor.

În totdeauna i s'a dat mare importanță, dar mai cu seamă la noi, în timpurile noastre cînd moda creiază condiții artistice. Negreșele care își fixează părul cu var pentru ca să-l poată strînge în formele gustului lor, tot așa, părul ondulat al doamnelor noastre, urăște aceeași ținută: scoaterea în evidență a frumuseții și a liniilor feței, pentru ca să trezească admirația generală.

Moda pieptănăturii de azi este foarte avantajoasă. Fată de cea de ieri, are teren larg pentru validitatea gustului individului. Uniformitatea pieptănăturii de ieri a dispărut la multe femei de bun gust. În salele teatrelor și a concertelor, domina aceeași pieptănătură de la portieră pînă la eleganta din loie, nu vedeai decît părul strîns pe urechi, ceea ce azi a dispărut în demondarea ei, alături de fusta strîmă. Părul ridicat de pe frunte, fără cărare, al modei de azi, va scoate mult mai bine în evidență frumusețea blondelor și brunetelor superbe, și le va întineri mult mai mult decît cărarea modei de ieri. E chestiunea de obicinuință doar, ca doamnele să-și simtă fruntea liberată și în curînd se vor convinge despre adevărul spuselor mele. Ne fiind trebuită de sfoci din părul femeilor în războaiele de azi, întrebuițăm în cea mai frumoasă pieptănătură care a fost vreodată.

Principiul conducător al artei este frumusețea. Pieptănătura este o artă, un meșteșug poate, pentru care nu-i pierdută vremea cînd petreceti în fața oglindei.

A. P. Figaro

Viața literară și artistică

Societatea scriitorilor români se întrunește astăzi în adunare generală anuală.

D. Olteanu, directorul Teatrului Național din Craiova, a cerut d-lui Ion Al. Brătescu-Voinești permisiunea de a reprezenta „Sorana” pe scena aceluia teatru.

Artiștii acestui teatru vor face un nou turneu prin țară sub conducerea directorului lor.

Premiul național de compoziție a fost acordat anul acesta tânărului compozitor Alfred Aboandrescu pentru poemul său simfonic „Acteon”. Din premiul de 4300 lei, i s'a dat însă numai 2.500, pentru motivul că talentatul compozitor nu e lipsit de mijloace, iar restul de 1800 lei a fost împărțit celorlalți concurenți ca premiu de încurajare.

Se știe că acest premiu național provine din fondurile străne de maestrul George Enescu.

Un ziar din Iași aduce vestea că în Decembrie se implinesc 100 de ani dela înființarea, de către George Assaki, a teatrului românesc din Moldova.

E vorba ca ieșenii să sărbătorească, cu multă strălucire, centenarul teatrului lor românesc.

Premiații Salonului oficial, care se închide la capătul lunii, sunt: pictorul Jean Neylies, medalia I; pictorul N. Dărăscu și arhitectul C. B. Cretzoiu, medalia II; pictorul D.

Stoica, premiul I, de 2000 lei pentru pictură; pictorul C. Petrescu și sculptorul C. G. Mihăilescu, premiul II de 1000 lei; pictorii G. Negoșanu, I. Cosmovici, B. Felicianu, sculptorii R. Stănescu, Harte și T. Burcă, premiul III, de 500 lei, iar d-rei Lucreția Petrovici, același premiu pentru artă decorativă.

Maestrul George Enescu pregătește, pentru viitoarea stagione teatrală, „Damațiunea lui Faust”, ca spectacol de operă, spre a fi jucată pe scena Teatrului Național din București.

Edmond Rostand va fi în mare cinste la toamnă: „L'Aiglon” se va juca la teatrul Regina Maria și „Cyrano de Bergerac”, pe scena Teatrului Național din Capitală.

L. I.

M. Beer, doctor în litere, german, a tipărit la Berna, în Elveția, în franceză, un volum intitulat „Cartea Curcubeu”. E o colecție de documente culese din diferitele broșuri diplomatice intitulate după culoarea scoarțelor. Doctorul german notează și interpretează acele documente așa cum să iasă Germania nevinovată de oribilul război ce l'a provocat.

După cum spune ziarul „Figaro”, artistul francez de Max, pe care nu trebuie să-l uităm că e român, a reprezentat la Comedia Franceză, figura mistică creștină a lui Polienct, din tragedia clasică cu același nume, c'un relief extraordinar.

La 21 ale expiratei luni Mai s'a implinit 25 de ani, de cînd Pierre Loti, adică locotenentul de vas Julien Viaud, pe adevăratul său nume și poziție oficială, a fost primit în anul 1891, printre nemuritorii Academiei franceze. Ziarul „Figaro” salută această dată care constituie „nunta de argint academică” a lui Pierre Loti.

D. Serge Basset, ziarist francez, a publicat un volum interesant intitulat „Italia în arme”. Arată cu elocvență sufletul italian în momentul cînd destinul l'a făcut să intre în lupta uriașă de acuma.

D. Ernest Daudet, colaborator al ziarului „Figaro”, a pus sub tipar o scriere asupra autorilor răspunzători de războiul care însăngerează Europa. Primul volum, intitulat „Bismarck” a apărut; în curînd vor urma încă alte două volume intitulate „Wilhelm II și Franz Iosif” precum și „Complicii”, în numărul cărora figura odioasă a lui Ferdinand al Bulgariei apare.

Societatea franceză pentru propagarea arderei-corpurilor moarte și-a ținut ședința generală sub președinția d-lui Barrier, membru al Academiei de medicină.

După raportul citit, se constată că ceremonia arderilor progresează. Anglia posedă 13 cuptoare de ars, Italia 30, Elveția 14, Germania 48.

Președintele Barrier a declarat apoi că, la Paris, s'a făcut în 1915, un număr de 3.663 arderi, dintre cari 523 după cererea familiilor.

Ziarul Daily News spune că, în foile religioase engleze, la rubrica „botezurilor” se constată că se dau noilor născuți numele de Verdun.

1) Vezi începutul în numărul trecut.

Novile premii „Universul”

oferite de ziarul

tuturor abonaților săi, la tragerea din Noembrie a. c.

5.000 Lei In obligațiuni județene 4 1/2 cu cuponul — Februarie 1917 —

Una splendidă garnitură pentru antreu

compusă din o masă, patru scaune, două blidare și un cuier, artistic picturate cu motive românești. — Furnizate de la d. T. Brumărescu, cunoscutul artist și intemeiator al artei decorative la noi. Calea Plevnei 83, București

Un dormitor în stil românesc compus din 1 armoire cu oglinda, una noptieră cu cruce și marmură, 1 pat pentru o persoană, 1 masă și 2 taboure etc. furnizate de la marele magazin de mobile MARCO DATTELKREMER, strada Carol 62, București

O gramolă „INGER”

(Marca recunoscută ca cea mai bună din lume) cu cutia de stejar lustruit, mecanismul remplabil în timpul mersului cu regulator gradat; pavilionul din lemn de rezonanță în interiorul cutiei, cu un acoperământ de lemn în forma unei aluzițe și închis cu două uscătoare cu ajutorul cărora se poate mări sau micșora sunetul după dorință; brațul acustic recurbat; diafragma „Exhibition”; inclusiv 6 plăci dubie (12 rântece) opere și bucați naționale. — Gramola se furnizează împreună cu UN DULAP AMERICAN din stejar cu 7 sertare mobile care se închid cu o jaluzie. Acest elegant dulap servă ca postament la Gramolă și în același timp pentru conservarea plăcilor. — Ambele ne-au fost furnizate de Marele magazin de muzică „JEAN PELDER” Furnizorul Curții Regale, București Calea Victoriei 54

O frumoasă și elegantă Garnitură de antreu

compusă din 1 Canapea, 4 scaune, 2 bănci mici, 2 tamburete și 1 masuță de lemn de stejar tapisate de mătase verde, furnizată de la marele depozit de mobile COMPANIA AMERICANĂ, str. Carol 74, etaj

10 lăzi cu diferite produse Bresson

fabrică de lichieri, siropuri și cognacuri, au fost cumpărate pentru premiile ce te oferim abonaților noștri la tragerea din luna Noembrie c.

1 elegantă toaletă de bronz cu oglindă de cristal

furnizată de cunoscuta fabrică GUTMANN, strada Sf. Apostoli No. 72

Una tavă rotundă de metal, fin argintată și frumose gravată

având diametrul de 45 centimetri. 1 suport pentru cărți de vizită, în metal alb, frumose argintat, cu o figură ciselată.

Un elegant serviciu de oțet și untdelemn de alpacă argintată, calitatea cea mai fină, cu sticlărie de cristal.

1 fructieră modernă de metal alb argintat, cu 3 coșulețe servitad pentru bomboane. 1 coș mare de metal-bianc, fin argintat înălțimea 49 cm. pentru fructe. 1 serviciu de copii compus dintr-ună ceașcă de metal cu sârfurișoara sa și ună linguriță de același metal, toate într-o cutie elegantă. Una pendulă de lemn de mahon cu hățale Gong, lungimea 65 cm., bătând orele și jumătățile și intercându-se odată la două săptămâni. Toate aceste obiecte ne-au fost furnizate de marele magazin de bijuterii, ceasornice și argintărie: Frații Roller, Furnizorii Curții Regale, București, strada Carol 50, etaj

Un elegant ceas modern pentru doamne, de aur cu trei capace. Un coșuleț de nichel cu funul de mătălie. O garafă pentru vin de cristal roz, cu capacul și mânerul de metal argintat. Un frumos pres-papier de metal, argintat. Un serviciu de ceai pentru două persoane de metal nichelat. Un port vizit de metal argintat. Toate acestea sunt furnizate de mult cunoscutul magazin de bijuterii Th. Radivon, din Bulevardul Elisabeta No. 9 bis, care primește zilnic noutăți.

5 ASORTIMENTE COMPLETE din produsele cosmetice „Flora”, compuse din cremă Flora, 1 cutie pudră Flora, 1 Săpun Flora, 1 sticlă Capilogen Flora, 1 pomadă Flora, 1 sticlă lapte de erin Flora, 1 săpun de lapte de erin, 1 apă de gură Bucol, 1 pastă de dinți.

5 CINCI CĂMINIRE HIGIENICE după măsura calitatea I-a (Brevet lui Iov) singurul brevetat în țară, recomandat de toate comitățile medicale și inventat de d. Căpitan Iov din Pitești, str. Șerban-Vodă 220, având proprietatea de a servi și vindeca boale vechi de stomac, rinichi, constipație, șale, după cum se constată din mulțimea scrisorilor de mulțumire primite de la suferinzi vindecați. Acest briu e purtat cu încredere de ambele sexe din înalta societate a țării.

10 LAZI CU DIFERITE LICHERURI FINE. Specialități de la prima distilerie, Frații Poșcu, mare depozit de vinuri și țuică, calea Văcărești 282, București

5 CEASORNICE pentru birou cu podestul de cristal, cu inscripția „Universului”.

5 CEASORNICE de argint pentru birour, cu inscripția „Universului”.

5 PLACHETE DE METAL ALB cu efigia Regele Carol I și Regina Elisabeta.

Una harmonică cu 19 clape și 8 basuri, tenuri duble de oțel cu 2 registre, jumătate orghei din renumita fabrică Johann Trimmel. UN FLAUT din cel mai fin abanos, capul cîștușit, cu 10 clape de nichel, plută la încheieturi, inclusiv ștergător și garnitură de pernițe de rezervă. — Una mandolină italiană din lemn de pastelandru, față fin ornamentată cu sîdef și mecanică acoperită. — Toate aceste instrumente sunt furnizate de Magazinul General de Muzică „L. M. Harpa”, București, Str. Colțel No. 5, cel mai estin și bine asortat în această branșă.

15 FLACOANE A GATE 1 KILO, apă de Colonia Camelia, puternic parfumată cu liliac, mărgăritar, violette, zambile, heliotrop și Verveine, furnizate de renumita fabrică de parfumi „Camelia”, A. S. Aftalion, str. General Florescu n-rul 6, București

Un elegant dormitor de bronz

pentru 1 persoană, compus din: 1 pat de bronz cu somieră, 0 masuță de noapte cu marmură, un lavoir de bronz cu marmură. A 14-a garnitură cumpărată de la furnizorul „Universului”: Industria metalică MARCU, B-dul Elisabeta No. 8, București
Cel mai estin și mai bine asortat în mobile de fer și bronz

Una splendidă toaletă de bronz cu oglindă de cristal, cumpărată tot de la Industria metalică MARCU, Bulevardul Elisabeta No. 8, București

Un elegant pat pentru copil cu ornamente de bronz și cu plasă, cumpărat tot de la Industria Metalică „MARCU”, Bulevardul Elisabeta No. 8

O bicicletă solidă și elegantă, marca «SPORT» cu roată liberă și frână automată, completă, lampă, clopot etc.

Una pușcă de vânătoare, calibru 12, marca «PIEPER-BAYARD», cu triplu zăvor de siguranță «Greener», țevi de oțel «BAYARD», furnizate de Marele Magazin de arme și biciclete B. O. ZISSU, Furnizorul Curții Regale, Calea Victoriei 44

Un dormitor de lemn fin

Construit în marea fabrică de mobile de lemn Marin V. Ganea, șoseaua Mihai Bravu No. 37 și strada Șerbănică No. 10. Sucursala: Calea Victoriei No. 107, București

Un DORMITOR englezesc compus din: 2 paturi cu somiere, vopsite alb, 2 masuțe de noapte din fier, albe vopsite, un lavoir vopsit alb, toate aceste sunt furnizate de la cunoscuta fabrică de mobile de fier și bronz GUTMANN, strada Sf. Apostoli 72

Una masă cu cristal

furnizată de fabrica de mobile MARCO DATTELKREMER strada Păstorului 8, București

Notati bine:

Dând aceste mari premii de valoare, abonațiile sunt reduse la 18 lei pe an; lei 9.15 pe 6 luni; lei 4.65 pe 3 luni
Plata abonamentelor se face direct la Cassa administrației „Universului”, prin mandat poștal sau în persoană

Pentru concursarea la premiile de mai sus, abonații pe 1 an primesc 4 bonuri, cei pe 6 luni 2 și cei pe 3 luni 1 bon.
Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 4 bonuri pentru tragerea următoare.